

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

Diễn Thước Thần Thạ

huế Vĩ cho rằng, mang cái tâm đổ kỵ là vậy mà lưu lại được ba năm, không việc gì xảy ra, con người đó cũng còn lương tri, không đến nỗi quá hèn như chàng suy tưởng. Có lẽ trong khoảng thời gian đó, người sư đệ hết đổ kỵ, và dẹp bỏ mọi tà niệm!

Dược Vương Gia tiếp:

—Được sư huynh, sư tẩu đối xử đẹp, người sư đệ cảm kích vô cùng. Nhất là cảm tình chân chánh của sư tẩu dành cho, càng làm người sư đệ thêm xúc động. Y là con người xấu xí, gặp nữ nhân nào y cũng chỉ tiếp nhận sự lạnh nhạt, giờ đây được bậc thiên tiên hết lòng chiếu cố, thì còn gì làm cho y cảm kích hơn? Sư tẩu không hề hiềm ty, đối đãi với y như đối đãi một đồng bào thân đệ. Cho nên, y an lòng ở lại đó, hưởng thụ giàu sang và cảm tình. Trong thời gian đó, y phát tâm cầu tiến, nghiên cứu y thuật duyệt lại sở học được sư phó thọ truyền. Nhờ thế, y phát hiện ra được nhiều cái hay, cái lạ. Đến năm thứ tư...

Dược Vương Gia dừng câu chuyện. Vẻ thống khổ hiện lên gương mặt lão. Rồi đột nhiên, lão Vương Gia tay tự tát vào mặt mình mấy lượt.

Nhuế Vĩ muốn ngăn chặn, song không làm sao kịp. Chàng gọi to:

—Tiền bối! Tiền bối!

Chàng thở dài, tiếp:

—Tiền bối làm khổ lấy mình...

Dược Vương Gia dừng tay rồi, thuật tiếp câu chuyện:

—Năm thứ tư, là năm sự sanh. Vị sư huynh có việc, xuất ngoại viễn du. Ở nhà, người sư tẩu bỗng dưng thọ bệnh. Người sư đệ nhân lúc trị bệnh, giở thói cầm thú, làm điều thô bỉ, đê hèn... Y cứ tưởng, sư tẩu dễ dãi như vậy, thì y muốn làm chi cũng được, nên thừa dịp tâm thần sư tẩu bất an do cơn bệnh gây ra, y nói năng vu vơ, cốt khích động xuân tình của người bệnh. Thì ra ba năm qua y chôn giấu mối tình thâm kín, bất chánh, chứ nào phải y quên đi! Nay được dịp thổ lộ rồi, mối tình đó bùng lên, bùng mãnh liệt như sóng biển vỗ bờ... Ngờ đâu, vị sư tẩu vốn là người đoan chánh, chẳng những không động tâm, mà còn dùng lời nghiêm,

khuyến chỉnh y, mong y giữ gìn đại nghĩa cho xứng đáng con người. Mộng tưởng của người sư đệ rã tan theo mây khói. Y còn mặt mũi nào ở lại đó nữa? Không chờ sư huynh trở lại, y lặng lẽ ra đi. Rồi quê của sư huynh rồi, người sư đệ nghĩ: “Là bạn đồng môn, tài năng tương đương nhau, tại sao sư huynh thành danh mà y thì còn lang thang lê cái thiếu thốn đi khắp bốn phương trời!” Y quyết tâm lập thành sự nghiệp vĩ đại... Không bao lâu sau, y thành công, thiên hạ giang hồ ca tụng y là người tốt nhất trên đời. Thanh danh của y trên hẵn sư huynh, thực ra, y cứu thế tế nhân, không vì bản tâm từ bi, bác ái, mà vì cá nhân của y. Y muốn có thanh danh tốt, cho người đời chỉ biết đến y, quên hẵn sư huynh y đi. Về võ công thì y không bằng sư huynh, song về y thuật thì y giỏi hơn nhiều, bởi công phu nghiên cứu của y chuyên về y thuật, còn sư huynh y thì chú trọng đến võ công. Một hôm, y bắt được tin, sư huynh y mời y đến gấp. Người sư đệ định ninh vị sư huynh đã phát giác ra sự tồi tệ của y ngày trước, nên lừa y đến để sát hại y. Thoạt đầu y không dám đi, sau vì niềm nhớ nhung người sư tẩu nung nấu, y đánh liều đến nơi, mong gặp mặt sư tẩu y một lần nữa, cho khỏi mơ hoài...

Nhuế Vĩ thở dài, thầm nghĩ: “Mãnh lực ái tình! Dù là tuyệt vọng!”

Dược Vương Gia tiếp:

—Khi đến nơi, y không gặp sư huynh ra nghinh đón, chỉ có gia nhân tiếp y, đưa vào hậu đường. Y lại đâm lo, nghi có cạm bẫy chi đây. Song, đã đến rồi thì phải vào. Vừa đến cửa ngoại phòng, y đứng bên ngoài nghe ngóng. Bên trong, người sư tẩu vừa rên, vừa nhỏ giọng thốt: «Chúng ta hà tất phải làm phiền đến sư đệ!» Thình âm đó có cái hấp lực thúc đẩy y xô cửa bước vào, nhìn lại một gương mặt mà suốt đời y không thể quên được!

Nhuế Vĩ thầm nghĩ: “Yêu chi mà yêu ác thế! Nhè chị dâu mà yêu! Yêu vợ người, bảo sao đừng thất vọng? Bảo sao chẳng khổ vì tình?”

Gương mặt của Dược Vương Gia biến thảm, trong vẻ thảm, ẩn ước có niềm thẹn, hối... Lão tiếp:

—Sư tẩu nằm trên giường, mặt trắng nhợt, hơi thở nhẹ như đường tơ. Sư huynh ẵm một bé gái lên nằm, ngồi cạnh đó. Không ai hay biết có người vào phòng. Họ nhìn nhau, như nhìn trời. Lúc đó, dù sấm nổ ngang đầu, vị tất họ nghe, nói gì mọi tiếng động khác? Bất chấp nhất thiết, y chạy tới, chụp tay sư tẩu nghe mạch. Bấy giờ, sư huynh mới bừng tỉnh cơn xuất thần, run run giọng hỏi: «Sư đệ! Sư đệ! Còn hy vọng gì không?» Người sư đệ đáp với giọng khẳng định: «Còn! Nhất định còn! Sư tẩu không chết được!» Vị sư huynh mừng lớn, gọi: «Bích muội! Bích muội có nghe không! Sư đệ bảo là Bích muội không chết! Bích muội chưa

ra đi đâu! Can đảm lên!» Người sư tẩu mừng tượng không trông thấy y. Bà cất giọng yếu đuối bảo: «Tránh ra! Tránh ra! Đừng án ánh mắt của tôi!» Người sư đệ nghe nhiệt độ trong người xuống thấp, rồi lòng băng giá lại, cho rằng sư tẩu trước sau không mấy may lưu ý đến y! Bà cam chịu chết, hơn là ai án mắt, che khuất chồng, không cho bà nhìn... Lòng tất đổ bùng lên, người sư đệ vụt đứng dậy, cười lạnh thốt: «Tránh ra cho sư tẩu nhìn! Thì tiểu đệ tránh đó, cứ nhìn đi! Nếu không nhìn kỹ, thì vĩnh viễn không còn nhìn được nữa!» Thốt xong, y quay mình, bước ra khỏi phòng. Người sư huynh gọi gấp: «Sư đệ! Sư đệ! Hãy cấp tốc cứu sư tẩu! Sư đệ bỏ đi đâu vậy?» Người sư đệ quay mặt lại, bật cười ha hả đáp: «Sư phụ thiên vị sư huynh, thương yêu sư huynh! Sư tẩu thương yêu sư huynh! Tiểu đệ có giá trị gì? Sư huynh chẳng có «Biển Thước Thần Thờ» trong tay đó sao? Hãy tự mình cứu chữa cho vợ!» Y bắt cố đến sư huynh khổ ải cầu, y bắt cố tánh mạng sư tẩu như chỉ mảnh treo chuông, y bỏ đi luôn, đi rất xa. Y không còn muốn cứu chữa cho ai nữa. Bởi trên đời chẳng còn ai đáng cho y vận dụng tài học cứu chữa!

Thốt đến đó, Dục Vương Gia xúc cảm vô cùng, gân mặt giật lên từng hồi, mừng tượng vừa trải qua một trường quyết đấu!

Nhuế Vĩ trầm nghĩ: “Hắn là lúc đó lão ta bị sự mâu thuẫn dày vò cực độ, mâu thuẫn giữa ý muốn cứu sư tẩu và niềm đố kỵ sư huynh! Giờ đây nhắc lại lão còn bị các dư âm chấn động mạnh!”

Chàng tin chắc, vị sư đệ đó là Dục Vương Gia, có hai dòng lệ từ từ chảy, nhưng lão không buồn lau. “Lão hối hận? Hiện tại lão còn hối hận, như vậy thì trong những năm về trước, lão thương tâm như thế nào?”

Lâu lắm, niềm đau lắng dịu, giọng lão biến thành bình hòa, lão tiếp:

—Vị sư đệ trở về núi, ẩn cư bên phần mộ của sư phụ suốt năm năm dài. Năm năm sống trong đau khổ, hối hận, bằng mười năm, hai ba mươi năm sống cuộc đời bình lặng, vô tư, nên qua năm năm, y trở nên già trước tuổi, tóc bạc phơ, ai nhìn qua cũng tưởng là ít nhất y phải có từ năm mươi tuổi trở nên. Một hôm, y gặp lại vị sư huynh. Gặp nhau thành linh, vị sư đệ linh cảm một sự bất thường, mà y thì tự nhận mình chưa phải là đối thủ của sư huynh, sư huynh muốn giết y, là giết dễ dàng, như giết một con gà. Nhưng, người sư huynh không hề động thủ, bên cạnh sư huynh có một đệ tử. Sư huynh bảo người đệ tử đó: «Làm lễ với sư thúc đi!» Tên đồ đệ tới, cung kính làm lễ. Cuộc hành lễ đó làm cho con tim người sư đệ rướm máu. Y hét lên: «Sư huynh muốn giết tiểu đệ thì cứ giết! Cắt đầu tiểu đệ mà báo cừu cho người vợ hiền!» Người sư huynh bình tĩnh thốt: «Này sư đệ!

Bằng vào lương tâm mà nói, hôm đó sư đệ có muốn cứu sư tẩu chẳng? Nếu sư đệ nói rằng có ý muốn cứu, nhưng tại vì ngu huynh mà không chịu cứu. Nói như vậy là ngu huynh tha thứ liền!» Sư đệ cười lớn, đáp: «Tiểu đệ muốn giết sư huynh! Tiểu đệ oán ghét sư huynh! Tiểu đệ oán ghét người vợ giả tình giả ý của sư huynh! Sư huynh có bản lĩnh, cứ vào mà giết tiểu đệ! Vào đi!» Vì sư huynh biến sắc mặt đến thâm thắm! Rồi lão ta thốt: «Oán ghét ngu huynh, thì thôi, cái đó chẳng nói làm chi! Còn sư tẩu, nàng có làm gì sư đệ mà sư đệ cũng oán ghét luôn? Sư đệ thấy người sắp chết mà không cứu, như vậy còn oán ghét ai? Còn nàng, nàng giả tình giả ý như thế nào? Ngày nay, sư đệ không nói ra rõ ràng, là ngu huynh nhất định xuống tay đấy!» Người sư đệ rít lên: «Có cái gì đáng nghe mà phải nói? Sư huynh cứ xuống tay! Xuống tay đi! Dùng võ công của sư phụ truyền cho, mà hạ sát tiểu đệ.» Người sư huynh lắc đầu, lạnh lùng đáp: «Đáng trách ngu huynh không ham học y thuật của sư phụ! Nếu có học kỹ, thì ngày đó ngu huynh đâu có van cầu sư đệ! Mà tiện muội cũng đâu có chết!» Người sư đệ cười ngạo: «Thế sư huynh chẳng có trong tay quyển «Biển Thước Thần Thờ» do sư phụ trao cho hay sao? Tại sao không cứu nổi một người vợ? Ha ha! Ha ha!» Người sư đệ càng phút càng cười lớn, cười để khích sư huynh. Người sư huynh chờ cho sư đệ cười xong, mới thốt: «Ngu huynh đâu cần duy nhất dùng võ công mới giết được sư đệ! Sư đệ tự cho là y thuật cao cường, ngày nay ngu huynh bắt buộc sư đệ phải chết vì y thuật!» Sư đệ thoáng kinh ngạc, nhưng lại cười đáp: «Rất tiếc là y thuật của tiểu đệ, chỉ cứu mình chứ không để giết mình, sư huynh muốn cho tiểu đệ tự sát à? Đâu có dễ dàng như thế!» Người sư huynh lấy trong mình một bình độc dược, rồi thốt: «Độc dược này, chính ngu huynh phối chế, sư đệ cũng phối chế một bình độc dược đi, khi nào xong, chúng ta trao đổi mà uống, người này uống của người kia...» Người sư đệ lúc đó mới hiểu dụng ý của sư huynh, y mừng. Trong mấy năm nay, ngôi nhàn bên phần mộ, y có nghiên cứu độc dược. Y bèn phối chế một loại kịch độc. Y tin chắc mình không bao giờ thua kém sư huynh. Cả hai cùng trao đổi độc dược. Trước khi uống, người sư huynh tạ tội trước mộ phần sư phụ, vì huynh đệ đồng môn tương tàn tương sát với nhau. Trong khi sư huynh khấn vái tạ tội, thì người sư đệ cười lạnh, thốt: «Phương pháp này chính sư huynh nghĩ ra, thì cái sự tương tàn tương sát do sư huynh muốn, tiểu đệ có lỗi gì? Sư phụ có linh thiêng, cũng không trách cứ tiểu đệ được! Sư huynh hoàn toàn chịu trách nhiệm!» Người sư huynh gật đầu, thốt: «Ngu huynh thừa nhận tất cả. Bởi ngu huynh không thể quên cái chết của Bích muội! Ngu huynh không thể quên niềm thống khổ, niềm thống khổ đó không đến với ngu huynh nếu nghĩa đồng môn luôn luôn được bảo trì toàn vẹn. Ngu huynh không bao giờ nguôi cơn hận! Sư đệ phải thống khổ như ngu huynh thống khổ!» Trong miệng họ,

có ngậm sẵn giải dược. Họ tin rằng độc dược của đối phương phải bị giải trừ. Thời khắc trôi qua, không ai nói với ai tiếng nào. Gã đồ đệ của sư huynh nhìn sư phụ với vẻ khẩn trương, sợ thần sắc của sư phụ biến đổi thê thảm. Và như vậy là giải dược không công hiệu, tánh mạng khó bảo toàn. Vị sư phụ của gã hướng về gã cười thốt: «Bất Cự! Nếu ta chết, người mang thi hài ta trở về, chôn bên cạnh mộ sư nương người nhé!»

Nhuế Vĩ giật mình nghĩ: “Thì ra Sử Bất Cự là sư diệt của lão! Thảo nào lão chẳng từ chối cứu ta! Ta bị Sử Bất Cự hạ độc, tự nhiên lão không cứu kẻ địch của phe phái lão!” Rồi chàng lại nghĩ tiếp: “Không có lý! Ta là kẻ địch của sư diệt lão, mà sư diệt lão là kẻ địch của lão, vậy là ta với lão đồng cừu, cái lý là lão phải cứu ta chứ?”

Dược Vương Gia tiếp:

—Không ngờ, chính người sư đệ đổi sắc mặt. Rồi sau đó, y ngã luôn, rên ư ử. Sư đệ biết mình khó sống, cất giọng suy nhược gọi: «Sư huynh! Sư huynh!» Y nhớ lại tình nghĩa lúc thiếu thời nên gọi như thế, chứ thật ra, y có muốn gọi đâu! Vị sư huynh bước tới hỏi: «Sư đệ muốn nói gì?» Thì ra, sư đệ muốn biết tại sao, sư huynh bỗng dừng lại tinh tiến y thuật. Người sư huynh cho biết, trong năm năm qua, lão gia tâm nghiên cứu, theo quyển «Biển Thước Thần Thơ». Người sư đệ thốt: «Tiểu đệ sắp chết. Trước khi chết, tiểu đệ yêu cầu sư huynh hai điều; một là cho tiểu đệ thấy quyển thần thơ đó, hai là trước mộ phần sư tẩu, sư huynh xin tội hộ tiểu đệ!» Rồi y thuật lại việc ngày trước, vô lễ với sư tẩu làm sao!

Nhuế Vĩ thừa hiểu, Dược Vương Gia là người sư đệ, song còn hỏi:

—Người sư đệ chết thật à?

Dược Vương Gia nức nở:

—Đáng chết, song được dung tha! Người sư huynh giải độc cho! Chẳng những thế, lại còn được tặng quyển Thần Thơ Thiên Biển Thước! Vị sư huynh âm thầm cứu, âm thầm tặng, trong khi người sư đệ hôn trầm. Lúc y tỉnh lại, hai thầy trò sư huynh vắng bóng! Trong quyển Thần Thơ, có mảnh giấy do sư huynh lưu lại, ghi mấy hàng, đại khái tha thứ cho người sư đệ, vì tình yêu mà thành mù quáng. Người sư huynh cũng cho biết là sư tẩu không hề tiết lộ việc xa xúc đó, mãi đến lúc ấy mới hay! Vị sư huynh ân cần khuyến cáo người sư đệ, giữ tâm chân chánh, chuyên luyện y thuật, cứu đời, cho rạng rỡ sư môn! Cuối cùng, người sư huynh cho biết, về y thuật, lão còn kém xa sư đệ! Xem đến câu đó, người sư đệ xúc động linh cơ, vội chạy bay xuống núi, kiêm trình ngày đêm đến tận gia cư của người sư huynh. Y chậm chân, đến trễ một ngày! Người sư huynh

đã chết vì chất độc do y phối chế!

Dược Vương Gia khóc nữa!

Ngày nay, còn khóc được, thì mấy mươi năm trước, lão hẳn là khóc nhiều, dám khóc đi sống lại lắm!

Lão tiếp:

—Lão phu phát thệ, vĩnh viễn không giải trừ loại độc nào do sư huynh phối chế! Người nên thông cảm cho lão phu.

Lão thừa nhận mình là người sư đệ trong đoạn cố sự! Lão tiếp luôn:

—Ta không giải độc cho người, nhưng người có quyển Thần Thư đó, trong nửa năm, người có thể nghiên cứu, tự phối chế giải dược cho người!

Nhuế Vĩ hỏi:

—Nếu văn bối không tự cứu nổi, bất hạnh chết đi, thì văn bối trao quyển Thần Thư lại cho ai?

Dược Vương Gia lắc đầu, thở dài:

—Thế người không có niềm tin?

Nhuế Vĩ cười khổ:

—Niềm tin ai ai cũng có, nhưng niềm tin không chi phối được số mạng con người!

Chàng tiếp:

—Nếu văn bối tự cứu được, thì văn bối nguyện phối chế giải độc đó, để cứu đời!

Dược Vương Gia cười nhẹ:

—Ta hy vọng như vậy!

---- o0o ----